

וישטעבו בין העמים. אמר לו, בשני קשרים לא יקומו בדברים, אלא אם נום לפניך - שינצלו מאש הגיהנום, וישטעבו בין העמים עד שישובו אליך. אמר לנו, יפה זה ודאי. וזה שפטותם (דברים לב) אם לא כי צורם מקרים. מיהו צורם? זהו אברהם, שפטותם (ירמיה ג) הביטו אל צור חצפתם. וה' הסרים - זה מקדוש ברוך הוא ששהסכמים על ידו.

אמר רבי יהודה, מיום שיצאו ישראל ממצרים עד היום שנתקנה בותורה קיו חמישים يوم, מה הטעם? אמר רבי יהודה, משום אותן שנות היובל, שפטותם (ירא כ) וקדשתם את שנת החמשים שנה.

שנינו, אמר רבי שמעון, אותו היובל הוציא את ישראל ממצרים. ואם אמר שיבול ממש, אלא מצד היובל זה היה, ומצד היובל התעורר דין על המצריים, ולכן חמישים אלה קי של היובל.

שנינו, ועוד זה חמישים פעעים נאמר ונזכר בתורה הנගות מצרים, וכלם הם שכחים: אשר הוציאתך. ויצא. כי ביד חזקה הוציאך. וכל הפעים הם חמישים, ולא יותר. משום שהפל התעטר ביובל. ומצד היובל הכל בא. ולכן תורה שבאה מגבורה התעטרה בימין, שבתו (דברים לא) כי מימינו אש דת למו. ושנינו, חמישה קולות היא, וכלם נראוי בהם ונכללו בהם והתעטרו בזיה. אמר רבי שמעון, באותו זמן שקיבלו ישראל תורה, היובל הזה עטר בעטרותיו את המקדוש ברוך הוא במלך שהחטטר בתוך חילו, שפטותם (שירי א) צאניה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. מי זו אמו? זה

עםmia. אמר ליה, בתרי קטוורי לא מזדקפן מלין, אלא אי ניחא קמף, ישתובון מנורא דגיהנום, וישטעבדין בגין עממי, עד דיתובון גוף. אמר ליה יאות הוא ודאי, הדא הוא דכתיב, (דברים לב) אם לא כי צורם מקרים. מאן הוא צורם. הדא הוא אברהם. דכתיב, (ישעה נא) הביטו אל צור חצפתם. ויבי' הסרים, הדא קדשא בריך הוא, דאסתרם על ידי.

אמר ר' יהודה, מיום דנפקו ישראל ממצרים עד יומא דאתה היבת אוריתא, חמישין יומין הוא. מי טעמא אמר ר' יהודה, משום איןון שני דיובל, דכתיב, (ויקראו כה) וקדשתם את שנת החמשים שנה.

חנא, אמר רבי שמעון, ההוא יובל אפיק לון לישראל ממצרים. ואילו דיובל ממש. אלא מפטרא דיובל היה, ומפטרא דיובל אטער דינא על מצראי, ובגיני כה חמישין אלין דיובל היה.

חנא, לךל דא, חמישין זמנין אטער ואדרבר באוריתא, נמושין דמצרים, ושבחי אינון בלהו, אשר (דף פ"ד ע"א) הוציאתי. (דברים ז) וויציאך. (שמות י) כי ביד חזקה הוציאך. וכלו זמני, חמישין אינון, ולא יתר, משום דכלא ביוובל אטער, ומפטרא דיובל אתה כלא. ובגיני כה, אוריתא דאת מגבורה, אטערת בימינא. דכתיב, (דברים לג) מימיינו אש דת למו. ותניא חמישא קלין הו. וכלו אתחזיו בהו, ואתחזילו בהו, ואטעטרו בדא.

אמר ר' שמעון, בההוא זמנא דקבילו ישראל אוריתא, יובל דא אטער בעטרוי לקודשא בריך הוא, במלכא דאטער בגו חיליה. דכתיב, (שיר השירים) צאניה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו.